

מור: ואחי הוטל נדמה כמסתמא וכמנא
במא פניא.

בדיקה של הקטנה האחת מלמדתנו
שגור צאנו סתויים בו בבדיקתה של כל
קטנה אחת. ועיקרו שלא נתפתח לראות
בקישרי ששחת אלא נסרת לראות בהי
בדיקתה. ובמאנו לדבר על רישומי
של המקרא ונמצא שבדיקתנו מזהים
ורויים עם סני השירים שלפנינו. אל
נראם כשאילה של מליצה ולא נראה בשל
נייח כדרך השעשוע. בין אם השכויסים
הם כדיוקם ובין אם השימושים הם על דרך
השנייה הם בני משמעות. תמים סמכות יותר
פתיח מליצה יותר. הנה תסמכו יאמר:
היה זה לפני חסופה שכן אז בסתר הר'
עם (מעבר לדת). שתי החיבות: בסיו
חרטם מוצאות כדיוקו של הכתוב במאמת
אינן כדיוקו. הן כדיוקו שמיא הכתוב
הוא: בצרה קראת ואחיצר אצנר בסתר
רעט (ההלים פ"א ח'): אינן כדיוקו כי
בכתוב שתי החיבות הן סומך ונסמך ואי
לו בשיר שלפנינו הן שתי חסופות. במרות
המתחקה על המשורר יבדוק בהיבט: שכן
ויסיבה ימצא שכוונתו בכתיבה: יושב
בשחר עליון. ישכון בסרפ. וישכנו המנו
במדבר וכדומה. אך אנו ליינן שראינו
דוגמה לשאילה של אסוציאציה שיש
גיוו נעשה תוך כדי שמירת דיוקו. ואם
דוגמת כזאת מעוררת לראות את המת'
בגשות שבין השואל והשואל. דוגמאות
אחרות לא כלישכן. בין אם הדגמה: שה'
שינוי בה הוא על דרך החלפה מענית:
גלגל שסוכב על גלגל כדור רז שניצב
על מלאת" (הנינא בני") — מבאן רישום
הכתוב: עיניו כיונס על אפקי מים
רוחצה בלבב יושבות על מלאך הש"ס.
ח' י"ב) בהחלפת ישיבה בריצה כרישום
של כתוב אחר קרוב מצדדי בתמונה:
תנה אנני נצב על עין החם וכנות אנשי
העיר וצאת לשוב מים (ברא כ"ד יג).
ואם נוכל לפרנס כשכויים של שחוק
דוגמאות כמו: סמכני שכוונתו פרדני
מכל עבר / צמרת המנוני אני רוצה ליי
שון" (הזמר המרדני) על דרך הכתוב
הנוצח בשיר השירים. הילל אל נוכל לר'
שור כר. אם השינוי משמעותו ניכרת
מתוכו כל שכן אם היא סמכות על עצי
מה. כן. למשל. אם אמר: דמי מה מלי
לה: דמי מה מאפלי" (מול האוכ"ב) על
דרכ שומר מה מליצה וכיחוד אם יאמר:
יתמו יושבי על און (הנינא בני) ובי
יצורפי לנו ענין: יתמו חטאים מן הארץ
וענין יושבי על חרין (אולי על דרך: יש'
בי על עיון — אינן) או אם יאמר לנו
פלאי זקן שנגלה לו בילדותו והשאלה
לשמו היתה אסורה הננה. נתיקה שאלה
נתקת / מפי אשר הפר הסכם נתמן /

בחינת רישומה דרך רישומה של שיי
התיקונים שלנו בכייוון של ש.
שלום. שאנו מכינים בה עתה נעשית
ספר הנהגות-כיתה האחת שהיא נהגה
ומקובלת הנאמרת שראוי לה שתמא נהר
הא ומקובלת על תיא. הנהגה האחת: שיי
הרגו כדרך השכב הוא לה. כי יסודיסוס
הה שכבת-השתייה שלה ושבה. הוון
המקרא. היו לה כמספקציה. עבה היא
יכולה לראות את עצמה בג מתוך ריחוק
מכספמלי שפירושו אפשרות של בהינה
ישנה. גם מתוך קירבה מכספמלית שפירו'
שה אפשרות של מולד חדש. לאמור: בה
היא יכולה לחיות את עצמה על השבונה,
במציגה מופלגה של ראשית ואחרית. לה'
יה את עצמה. את השבונה כלומר לחיות
את עצמנו. על השבונה המשולש — ביי
נינו ובין נשנו על סתרה. בנינו ובין
חולדתה על ידדה. בנינו ובין זמני על
סבנו. בהנהגה האחרת: און שפירושו נע'
ודת האספקלרית הזאת. און ענין לחקר
כולל ומפורט אך החקר הזה לא יצא ידי
חובתו. אם יצמקו עצמו על התחולל הג'
לוי זמר — יתום. בעיות דמיונית ולא
ירחיב עצמו על התחום הסמוי יותר —
שילובים סיפוריים. למינות לחות ושבי'
יה לחיות מוגנים בארון. ויש שפיר'
חזון בניצוציה המקרא. המתגלגלים כדרך
אנב. מהיכה כמותה הקטנה שהכתבתה'
מש חזרתנו לראותה גדולה או לפחתה.
יוצאת ללמד עליה.

הזר קטנה — המסורר קרא ספר בס'
פרי: און בן פלא. והוא כשם המסורר
עצמו ומירושו כשפוטו. אך האסוציאציה
הנרכז בשם מעשיהו. את פירושו כדורשו.
הקביה לשם המולד בראשי עית קורה:
אן בן פלת עולה מאליה. ואם נעין בחיי'
לומה של אות אונה באות אחרת. שהי'
לד את השם האחר. שסימבול. נראה כי
יש לו ביהאב קרוב ורחוק. ביהאב קרוב
בחקר — פלת ממני ראובן מתפרש להם
לחקרי המקרא פלאו בן ראובן. ביהאב'
קרוב בשירה — ש. שטרניחובסקי הוא
ההחב: עצם התפלת בצד עצם פלא ש'
און (עמא דדהא) שער שלישי. ביהאב
רחוק והוא המכרע — חזיל כשם שחכר'
ות חפצתו נתפרש כמו שדביהים כורי
ח' ונפליא"ס כי נדרש להם בסנהדרין:
און שישב באוניות פלת שנעשו על פל'
אות. שכן ניצל משואת-עדתו. ומפורטו.
עברר לעצמו שם זה. ודאי מעלה בה
האסוציאציה הזאת. וכשם שהיא מפצת את
החילוי השמטה בבת מוצאה האחת בת'
סנות האדם ביצירתו. ואחר היה בו
און פלד ואחז בה כאתו מלאו התשק'
(צתריים) וכדומה בהריוח עלימה: הוי
מה שאת חרד. פלא גנה ואש ורנה'
(עורי נשי"). כך הוא מסנה אותה בבת
מוצאה האחרת בתמונת האדם ביעודו:
אני הפלים של חרין שתחם לו תחומים
לשוטט" (הנינא בני) והדרך הוא דור'
המדבר.

ואם שם הספר תה פפלה בו כאר'
תה אסוציאציה רבה-משמעות. שהיא
ספר נראה כרוח למשורר עצמה חרי שם
ספר אחר: פלא נמע גם לו ביהאב
רחוק. אם כי אפשר לרמוז לא היה אפילו
בגדר הודעתו המעמקמת של המשורר'
ונתקיים בו בהינה מכוון לדעת קדומה.
כי תנה אנו פותחים הספר האחד וקרי'
איס לאמור: הדברים שרשמתי אני און בן
פלא — בכקע עיני מתשכים ולא תלא'
הרינו נכריים בו כחריה הזאת פוהת'
גם את ספרי האחר: מלא גמע לכר לבי
נמע הפלא / יום על יום נירא ליל על
ליל לא יא" ומלומדים בהחשבת-הקטנה
אין אנו יכולים לראות דרך-מקרה וגם
עתה אנו מכשפים ביהאב לשם הספר'
הוא נמצא לנו לא בלבד מקרוב — דרך
משוררים לראות את הפלא כמעין אשר
הצמא ישבו בו צמאי (ולענין הצמא תר'
אר בקשת פתוחה של החידה ראה דבר'
משוררנו: אך הצמא לי קרא את המים
האטום ללחות"). אלא גם מרחיק — דם
הוא נאון הוא המסיים פיוט כפרטי לא'

אחיה אשר חרין" — השיב השקט /
בו הוא גבעל כחריב שב לנדון" (הפקא").
הוא שינוי קטן. אך מכריע.

מכונן כי יש גם שינויים. שכבר נעשו
במשורר החיוב. הרי למשל
מליצת המקרא: אל אם חרין בראש שני

הדרכים (יחד כ"א, ל"ז) שכבר בעירת
ימי הכינים נטבע ליה בטבע: אט ארתות.
ובי נעור גם משוררנו: גישוש זיקים
בעיפי הפתר / התבטש לאט הארוחת
(נתיבות לנשמה האדם). אך עצם המלך
צה תורה הרבה ובכמה פנים: הרי: לפה.

לא נשב על אט הרחוב (אחי דרך)
באם החוב היה בנו התשעה (הומס
המדיים). ובאט ורשרי: כד מים ומס
להם (בזרית) ההלפת המקום בזמן:
באט הוט דברי לאה / ושמי נוסחי
(ללא חתונה) וכן: מדוע לא יחלז
האדם בלכתו כמצרו לארזה ושערותיו
אם חלמה באט ההרש (האילן) וכל
אלה היו השוכים בעיניו כשעמוז אי
לולא הדוגמה: אט כל הדרכים בעילומי
ההוקים (יה אדם) וניצבה לפניו האם
בשפעת: אט כל זה.

הדוגמה: אט כל ארתות הכינתנו בש'
עד אטוציאציה מעבר למקרא וגם היא.
כמובן בצורה, גם כשפועה וגם בשיגיה.
הרי למשל: דוגמה: יודע אני / כבר
עשו הנוצר / והלדת ככוכב כלב ימים
הזקים: אבי צולל ועב / שלום לטבריי
(יה אדם) ואין צורך ריב היקור כדי
לשמע כהרחה עלמה את הביטוי הש'
גור: שלום לטבריי. ובשיר אחר נשמע:
השפי פצעים שהגלידו שפוני טמוני
עורכי (שורי נשפי). וגם כי נקרא כחי
ריזה עלובה: שפוני טמוני שפרד, שהרי
מטיענה האטוציאציה של הכתוב: כי
שפע ימיכי ינקו וטמוני טמוני חזו (דבר)
ל"ג. והנה: והקבלה: יסודותיה כחול
שמות כי י"ב טמוני בעפר יחד (איוב ב'
ל"א). המינין שפוני: שפר - עבר ימי
צאנו סומכה לביאור של חסיפת המשורר
על החתייה של יסודותיה וחייתיו
דלת: לאיכיל שפני אט יעין ששניים מכי
רעים יותר: כגון ביום של דבר המושב
הגדול בשירתו. ההזדהות שבינו ובין העור
לם: וזלו הלכתו טמוני אילי (יה אדם
— ואגב ארבע מלים אלו הם גם המוטו
לשירתו: שירה נמה), והיא שימוש בדבר
ר' שלמה בן גכריוה בכתר מלכות: ואם
תבקש לעונוי אכזה טמן אילי, ואחכזה
מתחן חלזו: ביאליק נעורו על דרך
השיני המכריע במגילת האש, בהחליפי
את האלדים בעלמה יחידת חייו של העלם
דרך ובחיה הטיגים האמר: ואני באלפי
קליט: שופה אילון נפשי כממעקי חייו כל
הימים וברכותו שפולים בעלמים ועקל
קלים בזה טמן אילי" ואילו משוררנו
נעור כחמורה ההיא על דרך שינוי מכי
רעו ממנו: שהרי תחת העמידה של אגרי
אתה ותחת העמידה של אגריאת, באה
העמידה של אגריאת, וכדרך הכרזה פרי
גדמטית על השינוי הזה הוא תיאורו של
הרחוב שכולו עיניים: "חמוני אל תוכי שי
ניבסתי" (מוליק המנסים). ואגב שי
סוף כמעט כבדות: בשיגרת דיבור (מניה
וכיהממנו וכו') מבליט את ייחודה של
הסיטואציה כי חמטורד אומר: "האומנם
כי חמוני ובי יתחיל הכחורר ויגמרי
(התיאג בני"). שעלימן לא נתמה כי אם

תיארו והשלם גודש עם השכמה לחתנבר
כארי לעבודה הבורא, יאמר לנו המשורר:
ותגברותי כארי לעבודת דני" (אל אחר
יב). ואם הירא השכל לשלל אלהיה ועל
יפרוש סוכת שלום על עמול ישראל ועל
יבשולים, יאמר לנו המשורר כי ימי
הרחוב כם נושב / ועל חי' סוכת ניגון ימי
רוס" (נעליה) הרחוב המגן מעלה זכר
כחור של דוד וסוכה הניגון סוכת דוד.
החסיפה: אני — הכל ויחל — א"י היא
המניחה פחה לשינויים אלה ומחייבתם
ונחוכה מסתבר השינוי על אות אתה
והוא שינוי השינויים: אהיה אשר דתיה.
ג.

ודרך הבחינה של הקטנה מהיכת גם
את דרך הכדיקה של הגדולה — רישומו
של המקרא כמטיב כנושא לאמור. הכי
קפש לבדוק את הדישה לעומק לא פחות
שיבקש אתה בגלריה הפואמית והבלדות
הקרוי בסירוש: שירי' תנין (בספרו החי
דש עמי ע"ב ואלין) יקשנו בקדי
חמונה. בפירווייכור השלבים בשירים
אחרים כי נושא הקרא הברור, המכוון,
ביחוד אט ענינו האתה הקרוב הניגון
כחידושו לאורו של הרחוב המוצק בקד'
מותה יש והבעיה בת זמננו. ביחוד הב'
עיה האקטואלית, יתר משהיא מתפחת
מתוך רעל הקדומים היא גורשת לתוכו
וערעורה של יא"ת הרוממות כערעורה
של מתינות האנוות (דוגמה לרעורו של
הוא ודי משה כבדוס) נמצא כי טמוני
אורי הקדומים יותר משהם מבחינים כשר
השיכות זכרם באל כנושא לעצמו הם מב'
היקים כשפירווייכורם באים כסממנים לנו
שא אחר. הרי לפנינו שיר מיוחד לשמי
עונו, הוא שיר רבדיישום (בבית
היחיים) ואם רקע אקטואלי לו הוא,
כבאה שיר אחי (המחרתי) הרי האקטו'
אליות נחוקה והתמולה הקדמונה נשארה
בעינה. עמידת דמותו של הענק הערי
וד נגליה לנו ככליטות יחידה בנילווי
האגב שלה בשירים אחרים: רחל תגדול
בשוק עוד / ואל תאמיני בדליה עוד /
ובחסדי בעץ / מן הרומל — ונגדתם בה
מן תעוררו ואבדתם לו / לילל האחרון
(הילל האחרון). או בעצוד המשורר
כדרך הגדול: מומסדכם קמאון עוד אחרתי
כשמשמן — רחובות ללא צליל וללא
הדי" (סימפונית של כדף). או מהחיה
התאבדות: או יש כי אלפת עמודים של
גבוה / ובכוכב גופי אלתי לסוגר / אמ'
צני חקני הפעם / במרם נצחי אל המלך
יגר / או קול לעגני לוי עונה אט סקרב /
להנפי שושן אל עולי אשור / התקנתה
בנות שלשהים כל הערב / העלונה בנות
ערלים לעיורו" (אל האויב). בדיקה הצי'
רופים (השימוש בבית דוד על שאלו) היא
ענין לעצמה אך לנו חשובה ההבלטה של
מלה אתה. שבה המשורר נאמן לתפיס'
חו: התפילה היא אלהים, אך תשבתה
היא מקרב.

וכן אנו מוצאים עניימה מיוחדת על
אלישע הנער ובה לפגנו הקרוב והר'
חוק. אך רישומו של הנושא מצליח עלינו
כשהוא משתיענו בשירה אחרת. שירת
קנאה לאשה ביחוד שהיא בולטת בתוך
שפעת הגערות: וכבעל השיער חלזו אורו
העור במתנו / אגרוף על פני עברך —
עברי / אגרוף מול אגרוף ומרי מול מרי'
(מגילה קבאוח). הקונטרס נשעיה של
שני השירים על הפן מגמתו — הנביא
מבקש להחיות את אביבחינים תוקסד
באבו ואילו המקנא לאשתו מבקש
להחיות זכר כל סומא וסיאוב — מתרי'
פה את השימוש. הנא הדין כשהוא בעלה
בשירת התקנאה תואת זכר דבורה, או רחל
בהיפך המגמה הרי, עטורו טורו כל ערי
הרמיח — עורר תמרדו נקם / אנכי לעועל
אנכי אשרה' והרי: את האלהים אני
גותן / את אלהי שגנבתי מארתיהיו /
ועשי נא ללא תיה את ליל הוועות
הלוה' (שם).

ביחוד ראוי לתדגיש את השילובים כש'
הם מתעלים כדי סמל ועיקרם שני סמלים
שנראו כסמליו של הדוד ואף הופיעו כס'
מליו של הדוד בשירתם של משוררי
דג ספר

אור י ק ד ו מ י ם

(המשך מעמוד 3)

הדור, עד שנעשה כשסמכות לימים גם
 בשתוקו מרוב שינוי הסמל האחד הוא
 — הסנה: הסמל האחד הוא — העקדה
 והנה לענין הסנה יותר משמכאנו בעיני
 חי הסואמות המיוחדות למטה נמצאנו
 למצוינין בשרים אחרים. הרי ראית
 עצמו לא כלכד בהיותו בן לוח המדבר;
 דרכי קרעני לגויים / כפי השילוי
 ונצונות המן? (נעילה) אלא בהיותו מן
 הדור של הדור ההוא, בחיוב משה, הנהי
 הדור הנעושה הואת כשם שהיא נכרת
 כסיתומי'דברים נכון: הנהו דוים את
 ויש לי רב" (מתול' אר' / הוא אף ההי'
 גלות המחנה מכבר / לנפש היותי על
 פטות החר" (אל ארובי''), כך וראו בור
 לטו פורמלי'דברים' / קלת סירה נמה הוא
 זכר המלוצי / מדמות נשית קדומה בסוף
 לידות אב / בתול' הרי הלחם ירה אשר
 חטשני / שיארד כליתנות לתחומי'איק'
 אל' (סירה נחש'') אם פמיוני'דברים'
 "ואני ששמעתי הקול עליה מטיני הפשן
 / ואני ששמעתי ביד את מנעול הלחנות מן
 הצור / הלא כבר הושרו כי אין כי הנין
 הקטן שיעזר / מהות האחד לחלל וכלל
 לאחו החרן / על כן בשנים רבואותי
 עוד כיום המדבר אעפ"י / ובפני' רבו'
 אות לבני לשעבות הושעת אחת —
 (הניצא בני'')

שינוי הקטן אך מכריע הוא בשמיטת הרי'
 בה קטנה ומכריעת היא החיבת: לא
 ד.
 הסנה בראית וראי' נכונתו כקרוב עז'
 מן הבעור לזרוע ועתידי'תיו: רק לך
 — דול בעיני ציפה ללבב ולקצת באר
 פל טנו"ה (יריה בלי'לה) והמסדר נאי'
 מן להפסיחו קרא את האהבים כי יבער
 בו. באדם: צלול בו ובער בו אלוה' כמו
 שבעתי' בסנה" (אשה) וכן אלוה' כראית
 הסנה מחקר'ת'עצמו תחוש המעבר לסמל
 האחר, כמלה'עקדה, שהו מאלף בסמל
 ובמה שרים עקודת התייבד בהסו'ת:
 "לכת דודי לקראת הלהבה" (נתיבות
 לצמשת ארבי').

העקדה כמקובל של הדור שלאחרי מל'
 חמת העולם הראשונה היא שממה של
 העורפה שגם היא מצוית בשיריה'ה ושירי'
 משולזנו בכללם אלא שהיא שלא ככוב'
 גילוי המצוי'ת. ואם נבקש שרומה של הע'
 קדמי נמצאנו בעיר עשמה קרא עליו
 והוא שיר שמתוכים עלו קרוב לשניים
 אחרים (המורה"ה) טוחן הפסח" ונאמר
 בו: "ישם שוקדים ביום עמל נמשך /
 אדם אנוס מיטם אנו' לבושת — / בזבח
 זה עוד לא כיהה עולא" ואלתר סיפור על
 הלום אשר לא יתן סמו' שנאלת שאלה:
 "אילי רדע לאן נוטב הרוח? / אילי
 הקרא כמטר יתן האו'ת? / אני עין ואני'
 רדע' לזה / אשמי עלי וטוב למדאשמו'ת'
 (עקדה).

הבעיני במסיקת האחרונה יראה כי נרמז
 בה סמל לפני סמל. כי כשם שהאלם
 מרמז ליעקב כורך שגודשה כפיה יונת
 אלם כך העיני מרמז על השם לעינה.
 ואם התייבד בין העקדה והצלל רמזו כמל'
 קום זה אך קדוש, הרינו עשנו
 ברזל יותר במקום אחר: "וכשעתי ערר
 כה הקדורה לבבד" — / כשעך אהבה
 לנתיבת הגדולה / ואם ישגב בהרשק אל'

פגנת השיאה / אחיה נא מוקע בנתיבה
 העולה" (סכור למורה"ה).
 והנה — גם הוא ממלי שירת הדור
 לראו גם הוא לפנינו, כיתוד בבוא המשור'
 רד לואר את היותו השיבה: "כאל שח
 יורה שוב אל זה שיעור העשור שבשקד'ל'כ'
 גדודים יאסוף את נחמי העשור שבשקד'ל'כ'
 בו" (האילוף). והנה תורה ליבולט לפנינו
 אם נעוה את הסיפה הזאת אל שיר השיר'
 גם של הן שהור בו ובה לאמו ואספר
 לה על שלושה שקדמו את פניו: אלוה'
 סלע וגדי' (סמיוו של השיר עקדה'ת'יבד
 בין גדי' וסנה' / הדין על אמר כלום נכח
 של דמיו' / רבץ ערירי באפ'ליו'ת הסנה'
 (הזורה"ה) ונס הנגלה עקדה'ה גם הסנה'
 נעשה ענין להפילה על גזל השיר: "יש
 להרוג רב אחר, בו אווה כטבו' / כאכ'
 ון עקרה באיפת החלל — / שיהיה זה
 שירי שלא ישיש' / בככות כי עלט'
 בהסתם הגולל" (מצפני'ה בלתי'ה).
 אדם כשם שהסתם הולוכינו אל של'
 פניו לעקדה כך העקדה מולוכינו אל של'
 פניו — הקריאת לרוד כי ילך לקראת
 ובהבה, היא כקריאה כי ילך לקראת
 הדב: "יש הרם לא מרבע יש חרב מוני'
 הפכה / על בקלי'תו הקץ אל עמר האשנב'
 (סירה נכה" / נצטר קטלום: את הקריאת
 כמל' גם אל הקרובים גם את ההקורבת
 הבאים / למען שוב וראה את העין
 אדם המגורש / נחתי למרוב שיתרני'
 כלתם ונחב' ההיא / ואם מסתרי' שתי'
 צלתי קשרתי על קרן הצבי / ולמען לא
 יך בי עורק בעשנו ומו'ל וקדוש /
 עקדתי את מצו' על הו'י וסרתי בו את
 העוקר / ואת המאכלת שאחתי על דמע'
 ונחמ' ורתת" (הניצא בני'').
 לשם השיבה שינתה'שיבות.